

Заговорила тогасъ:  
 „Туй ли ще очуди насъ?  
 Нищо чудно въ това, гдѣто  
 Хора здрави отъ морето  
 Пазели тамъ оня край.  
 Баба друго чудо знай:  
 Задъ море живѣй царица,  
 Ясна на небе звѣздица —  
 Дивната ѝ красота  
 Нигдѣ нѣма по свѣта.  
 Денемъ слънце затъмнява,  
 Нощемъ всичко освѣтява:  
 Подъ коса ѝ луна блѣщи  
 На челѣ — звѣзда трепти.  
 А снагата ѝ красива  
 Катъ на горска самодива.  
 Думици ли зареди,  
 Ручей сѣкашъ румоли...  
 Кой на туй не ще се чуди?  
 Туй си струва да се види!“  
 Гости умни си мълчатъ,  
 Съсъ бабата споръ не щатъ.  
 Царъ Салтантъ се чуди, мае,  
 А пчелата вечъ не трае.  
 Ала бабини очи  
 Поощадява. Вечъ брѣмчи,  
 Околъ бабата върти се.  
 Доклѣ до носъ прилѣпи се.  
 Въ мигъ носа ѝ нараненъ  
 Става тъй голѣмъ, червенъ!  
 И пакъ викъ и пакъ тревога:  
 „Помогнете ми, за Бога!  
 Дръжте, дръжте, ето ахъ!  
 Ние тебе, ний на прахъ  
 Ще те сторимъ. Ахъ злосторца!...“  
 А пакъ княза прѣзъ позорца  
 Непобутнатъ прѣбрѣмчалъ,  
 Надъ морето захвърчалъ.

Край брѣгъ княза се разхожда,  
 Отъ море очи не свожда.  
 И пакъ лебеда познатъ  
 Плува къмто княза младъ.  
 — „Здравѣй, княже мой прѣкрасенъ,  
 Що изглеждашъ тъй нещастенъ?  
 Що тежи ти? Обади!“ —  
 Пакъ му лебеда реди.  
 — Лебеде ле, тѣжно ми е,

За другарка мѣчно ми е.  
 Всѣки се жени. Азъ единъ  
 Си оставамъ самъ-саминъ.  
 — „Е, избра ли си дѣвица?“  
 — „Казватъ имало царица —  
 Дивната ѝ красота  
 Нигдѣ нѣмало въ свѣта.  
 Денемъ слънце затъмнява,  
 Нощемъ всичко освѣтява.  
 Подъ коса ѝ мѣсецъ грѣй,  
 На чело — звѣзда свѣтлѣй,  
 А снагата ѝ красива  
 Катъ на горска самодива.  
 Думици ли зареди,  
 Потокъ сѣкашъ румоли . . .  
 Ахъ дали е туй правдиво?“ —  
 Пита княза боязливо.  
 Лебеда красивъ мълчалъ,  
 Поразмислилъ, па казалъ:  
 „Всичко тъй е. Но дѣвица  
 Не е, княже, рѣкавица —  
 Слагай, махай отъ рѣка.  
 Не, това не е така.  
 Трѣбва туй ти да размислишъ,  
 Всичко, всичко да обмислишъ:  
 Да не се кайшъ слѣдъ това . . .  
 Тозъ съвѣтъ ти мога да“.  
 Княза лебеду тогава  
 Обѣщава, клѣтва дава,  
 Че за всичко той по редъ  
 Е размислилъ отнапрѣдъ.  
 И сега съсъ обичъ страстна  
 За царкинята прѣкрасна  
 И прѣзъ тридесетъ земи  
 Пѣшкомъ той заминалъ би . . .  
 И въздѣхва лебедъ-птица,  
 Па му дума: Тазъ царица  
 Азъ съмъ, княже, милий мой;  
 Лебеда е вече твой!“  
 И размахвайки крилата,  
 Лебедъ литва надъ водата;  
 Послѣ спуща се къмъ брѣгъ  
 Тамъ вѣвъ близкия шумакъ.  
 Тука трепва и на сѣща  
 Хубавица се прѣвърща.  
 Подъ коса ѝ мѣсецъ грѣй,  
 На чело — звѣзда свѣтлѣй.  
 И снагата ѝ красива